

Áhítat – 2021. 01. 24.

Ezért, tehát, szerettem, ahogyan mindenkor engedelmeskedtetek, nem csupán jelenlétemben, hanem sokkal inkább most, távollétemben is, félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösségeteket, mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést az ő tetszésének megfelelően. (Filippi 2:12-13)

A filippibeli szíve tele van Pál apostol ismerős tanításaival Isten ingyen kegyelméről: „Kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez, nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék.” (Efézus 2:8) Az apostol itteni szavaiból pedig úgy tűnhetne, hogy az üdvösségünk az életünk végéig mégis bizonytalan. Ám ez lehetetlen, hiszen szintén Pál tanítja: „Nincs semmiféle kárhóztató ítélet azok ellen, akik Krisztus Jézusban vannak, mivel az élet Lelkének törvénye megszabadított téged Krisztus Jézusban a bűn és a halál törvényétől.” (Róma 8:1-2) Nem férhet tehát semmi kétség ahhoz, hogy Jézus Krisztusért kegyelemből az üdvösség máris a mienk. Akkor mit jelentenek a gyülekezetet egyre erőteljesebb szolgálatra ösztökélő apostoli kifejezések? Az apostol mást sem tesz, mint hogy a gyülekezetet szolgálatra, jó cselekedetekre serkenti, és ezt egyértelműen összefüggésbe hozza a gyülekezet üdvösségével. Kinek a munkája hát a mi üdvösségünk? Egyedül Istené Jézus Krisztusban? Istené és az emberé együtt?

Üdvösségünkért mindent Isten végez, sőt azt Jézus Krisztusban már elvégezte. „Isten abban mutatta meg nekünk a szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor bűnösök voltunk.” (Róma 5:8) Az apostol nem azért biztatja a gyülekezetet a szeretet cselekedeteire, hogy üdvössége legyen, hanem, azért, mert már üdvössége – van. Üdvösségünkért mindent Isten végez, de nem nélkülünk. Isten nem öntudatlan bábukat tologat az élet sakktábláján az üdvösség felé, hanem megszólít, mint gondolkodó, cselekvő gyermekeit az evangélium örömeivel. Tiszteletben tartja szabadon dönteni képes méltóságunkat, hiszen Ő ajándékozta azt nekünk. Szolgálatára hív és várja döntésünket. Üdvösségünk hitben való felismerése és elfogadása nem az önelégültség hamis biztonságába visz, hanem feladatot jelent, amíg csak itt e földön élünk. A gyülekezet és a hívő ember arról ismerszik meg, *növekszik a kegyelemben és Jézus Krisztus ismeretében*. Számára ez egy megfeszített, életre szóló cselekvési program. Töredékességünk miatt a Krisztushoz szegődött új életünk soha nem válhat ugyan reménységünk alapjává, a Krisztus „szorongató szeretete” mégis mindig a szolgálatunk teljesebb betöltésére készítet bennünket. Az érettünk már előttünk cselekvő Isten jelenlétéből a mi engedelmes cselekvésünk következik.

Isten ingyen kegyelme tehát nem „olcsó kegyelem”. Hátterében a legnagyobb áldozatra is kész szeretet rejtőzik. „Félelemmel és rettegéssel” hajlunk meg az igazságos Isten előtt, és Jézus Krisztus által felszabadult örömmel, üdvösségünk élő reménységében szolgálunk kegyelmes édes Atyánknak.

Imádságos szívvel énekeljünk:

*Testvérek, menjünk bátran, Hamar leszáll az éj,
E földi pusztaságban Megállni nagy veszély.
Hát merítsünk erőt A menny felé sietni,
Nem állva megpihenni A boldog cél előtt.*

*A keskeny útra térünk, Ne retentsen meg az;
Ki elhívott, vezérünk, Tudjuk, hogy hű s igaz.
Mint egykor Ő tevé, Most véle s benne bízva,
Arcát ki-ki fordítsa A szent város felé.*

*Ó-emberünk ha szenved, Az jó nekünk, tudom;
Ki vérnek, testnek enged, Az nem jár jó úton.
A láthatót ne bánd, Csak rázd le, mi kötözne;
Hadd törjön éned össze, Menvén halálon át.*

*Zarándok módra járva, Legyen kezünk üres;
Csak terhet vesz magára, Ki pénzt, vagyont keres.
Hadd gyűjtsön a világ, Mi tőle el se kérjük,
Kevéssel is beérjük, Bennünket gond se bánt.*

*Az út el van hagyatva, Borítja sok tövis;
Nehéz emelni rajta Még a keresztet is.
De egy út van csupán, Így hát előre bátran,
Keresztül minden gáton, Hű Mesterünk után.*

Úgy járunk itt, lenézve, Mint ismeretlenek;
Sokan nem vesznek észre, Hangunk se hallva meg.
De aki ránk figyel, Vig énekünket hallja,
Szent reménység sugallja, Mit ajkunk énekel.

Ha botlanak a gyöngék, Segítsen az erős;
Hordjuk, emeljük önként, Kin gyöngesége győz.
Tartsunk jól össze hát, Tudjunk utolsók lenni,
A bajt vállunkra venni E földi élten át.

Menjünk vígan sietve, Hisz utunk egyre fogy;
Nap megy napot követve, S a test majd sírba rogy.
Csak még egy kis tűrés! Ha Őt híven követjük:
A láncot mind levetjük S vár ránk az égi rész.

Elmúlik nemsokára A földi vándorút,
És az örök hazába, Ki hű volt, mind bejut.
Ott vár angyalsereg, Ott várnak mind a szentek,
S az Atyánál pihentek, Megfáradt gyermekek.